

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 450/2018-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. decembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Ľudovítom Štanglovičom, Jarmočná 2264/3, Šaľa, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a 2 a čl. 1 ods. 1 v spojení s čl. 2 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Trnava sp. zn. 3 T 147/2004 z 30. apríla 2018 a uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3 Tos 75/2018 z 3. júla 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. novembra 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného JUDr. Ľudovítom Štanglovičom, Jarmočná 2264/3, Šaľa, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a 2 a čl. 1 ods. 1 v spojení s čl. 2 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) sp. zn.

3 T 147/2004 z 30. apríla 2018 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) a uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Tos 75/2018 z 3. júla 2018 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“).

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza:

«Rozsudkom Okresného súdu v Trnave sp. zn. 31T147/2004 zo dňa 23.05.2006... bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia... Na odvolanie sťažovateľa rozhodol Krajský súd v Trnave rozsudkom sp. zn. 6To/58/2006 zo dňa 28.09.2006... tak, že zrušil Rozsudok OS Trnava vo výroku o treste a uložil sťažovateľovi trest odňatia slobody v trvaní štyri mesiace a zaradil sťažovateľa do II. nápravnovýchovnej skupiny.

... 24.04.2018 sa sťažovateľ dostavil na Obvodné oddelenie PZ v Šoporňi, kde s ním bola spísaná zápisnica o podaní vysvetlenia... k jeho pobytu ako osoby v pátraní... Obhajca sťažovateľa do úradného záznamu dňa 24.04.2018 pred Obvodným oddelením PZ v Šoporňi uviedol, že trest uložený sťažovateľovi rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 6 To/58/2006 zo dňa 28.09.2006... je premlčaný, teda zanikol, pretože od právoplatnosti Rozsudku KS v Trnave už uplynulo 11 rokov, pričom premlčacia doba výkonu trestu v tomto prípade je 5 rokov podľa § 90 ods. 1 písm. d/ Trestného zákona. Poverený príslušník na to telefonoval na Okresný súd Trnava, počas ktorého rozhovoru mu Okresný súdom Trnava bolo potvrdené, že sťažovateľ musí byť dodaný do výkonu trestu odňatia slobody.

Obhajca sťažovateľa následne zaslal na Okresný súd Trnava upozornenie na premlčanie výkonu trestu odňatia slobody uloženého... rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 6To/58/2006 zo dňa 28.09.2006 a žiadal, aby sa súd urgentné zaoberal predmetnou žiadosťou a bez zbytočného odkladu vykonal opatrenia na to, aby bol sťažovateľ prepustený na slobodu. Sudca Okresného súdu Trnava reagoval na predmetné upozornenie emailom zo dňa 24.04.2018 tak, že výkon trestu odňatia slobody.. nie je premlčaný a bude o tom rozhodnuté samostatným uznesením.

Vzhľadom na uvedené bolo uznesením Okresného súdu Trnava sp. zn. 3T/147/2004 zo dňa 30.4.2018... rozhodnuté nasledovne:

„Podľa § 90 ods. 1 písm. d/ Tr. zák... sa u odsúdeného: ██████████... výkon trestu odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) mesiace so zaradením do II. (druhej)

nápravno-výchovnej skupiny, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 23.05.2006 sp. zn. 317147/2004 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 28.09.2006 sp. zn. 6To/58/2006, nepremlčuje.“

Proti uzneseniu Okresného súdu Trnava... podal obhajca... sťažnosť, o ktorej rozhodol Krajský súd v Trnave uznesením sp. zn. 3Tos/75/2018 zo dňa 03.07.2018... tak, že sťažnosť sťažovateľa proti Uzneseniu OS Trnava zamietol...

Sťažovateľ vykonal trest odňatia slobody... v období odo dňa 24.04.2018 do 24.08.2018...

Porušenie čl. 17 ods. 1 a čl. 17 ods. 2 Ústavy SR, osobnej slobody sťažovateľa, spočíva v tom, že sťažovateľ vykonal trest odňatia slobody... napriek tomu, že výkon tohto štvormesačného trestu bol už premlčaný, a teda trest zanikol. Uznesenie OS Trnava, ako aj Uznesenie KS v Trnave vychádzalo z toho, že na sťažovateľa bol dňa 17.07.2009 vydaný príkaz na dodanie do výkonu trestu odňatia slobody, ktorý sa nachádza na č.l. 102 v spise Okresného súdu Trnava sp. zn. 3T 147/2004. Dňa 30.04.2018 obhajca... nahliadol do spisu sp. zn. 31T147/2004 a zistil, že na čísle listu 102 v spise sa nachádza záznam zo dňa 14.07.2009 spísaný vyššou súdnou úradníčkou, ktorá podpísala pokyn pre trestnú kanceláriu s nasledovným textom: ..Vydaj príkaz na dodanie do výkonu trestu na odsúdeného [REDAKOVANÉ]... Leh. 1 mesiac. Po tomto čísle listu nasleduje žiadosť Okresného súdu Trnava zo dňa 26.10.2009 adresovaná Okresnému riaditeľstvu PZ Trnava. Z uvedeného je zrejmé, že žiaden príkaz na dodanie sťažovateľa do výkonu trestu odňatia slobody zo dňa 17.07.2009 sa v spise na č.l. 102 nenachádza a po nahliadnutí do spisu obhajca sťažovateľa zistil, že v spise sa nenachádza žiaden príkaz na dodanie sťažovateľa do výkonu trestu odňatia slobody. Krajský súd v Trnave v Uznesení KS v Trnave rovnako nesprávne poukázal na to, že príkaz na dodanie sťažovateľa do výkonu trestu odňatia sa nachádza v spise OS Trnava sp. zn. 31 147 2001 na č.l. 102...

... je evidentné, že Uznesenie OS Trnava, ako aj Uznesenie KS v Trnave absolútne nesprávne konštatujú, že dňa 17.07.2009 bol vydaný príkaz na dodanie sťažovateľa do výkonu trestu odňatia slobody, keďže žiaden príkaz na dodanie sťažovateľa do výkonu trestu odňatia slobody sa v spise nenachádza. Z vyššie uvedeného vyplýva, že nemohla byť dňom 17.07.2009 prerušená premlčacia doba výkonu trestu odňatia slobody, keďže v spise sa nenachádza žiaden príkaz na dodanie, a teda premlčacia doba plynula ďalej, prakticky od

právoplatnosti Rozsudku OS Trnava zo dňa 23.5.2006, t. j. od 28.9.2006, kedy bol vydaný Rozsudok KS v Trnave, a uplynula dňa 28.09.2011. V tomto prípade teda skutkový stav zistený Okresným súdom Trnava a Krajským súdom v Trnave je absolútne ústavne neudržateľný a zjavne zasahujúci do osobnej slobody sťažovateľa, keď oba súdy neprihliadaním na evidentný fakt, že príkaz na dodanie sťažovateľa do výkonu trestu odňatia slobody nebol vydaný, nemohla byť teda prerušená premlčacia doba výkonu trestu, ale výkon trest odňatia slobody bol premlčaný, a nastala situácia, hlavne pod vplyvom názorov oboch súdov, že bol vykonaný premlčaný trest odňatia slobody, čím sa zasiahlo do osobnej slobody sťažovateľa, ktorá bola v zmysle čl. 17 ods. 1. ods. 2 Ústavy SR porušená. Osobná sloboda sťažovateľa tak bola obmedzená v rozpore so zákonom, konkrétne s § 90 ods. 1 písm. d/ Trestného zákona, podľa ktorého premlčaný trest nemožno vykonať, čo však v prípade sťažovateľa nebolo dodržané a jeho osobná sloboda bola obmedzená v rozpore so zákonom a Ústavou SR. pretože premlčaním výkonu trestu zaniká dôvod obmedzenia osobnej slobody sťažovateľa, a preto bola osobná sloboda sťažovateľa obmedzená v rozpore s čl. 17 ods. 2 Ústavy SR.

Zjavne ústavne neudržateľný a do osobnej slobody sťažovateľa zasahujúci je aj názor Okresného súdu Trnava a Krajského súdu v Trnave spočívajúci v tom, že „počas celej doby od právoplatnosti rozsudku (dňa 28.09.2006) až do dodania odsúdeného [REDAKOVANÉ] do výkonu trestu odňatia slobody (dňa 29.04.2018) súd I. stupňa v pravidelných intervaloch učinil opatrenia smerujúce k výkonu trestu odňatia slobody (kontrola realizácie príkazu na dodanie do výkonu trestu a opakované urgencie na jeho realizáciu a pod.), pričom každým takýmto opatrením súdu I. stupňa sa prerušilo plynutie premlčacej doby a táto začala plynúť od začiatku s poukazom na § 90 ods. 4 písm. a Tr zák... Okresný súd Trnava ako aj Krajský súd v Trnave nesprávne vyložili a aplikovali ustanovenie § 90 ods. 4 písm. a/ Tr. zák.. ktorá nesprávna aplikácia mala pre sťažovateľa negatívne dôsledky na jeho osobnú slobodu, čím sa stala ústavnoprávne neudržateľnou. Podľa názoru Okresného súdu... ako aj Krajského súdu..., opatrenia smerujúce k výkonu trestu odňatia slobody uloženého sťažovateľovi sú aj kontrola realizácie príkazu na dodanie do výkonu trestu a opakované urgencie na jeho realizáciu. Takéto kontroly realizácie príkazu na dodanie do výkonu trestu však nemožno považovať za opatrenia súdu smerujúce k výkonu trestu, o ktorého premlčanie ide. Okresný súd Trnava nesprávne poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu

SR pod R 2/2010, ktorý vyslovene uviedol, že opatreniami smerujúcimi k výkonu trestu, o premlčanie ktorého ide podľa § 68 ods. 3 písm. a) Trestného zákona... sú všetky úkony súdu, ktorých cieľom je zabezpečiť, aby odsúdený trest vykonal (príkaz na zadržanie, príkaz na dodanie do výkonu trestu, nariadenie výkonu trestu a pod.). Krajský súd... explicitný odkaz na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR pod R 2/2010 už neuvádza, avšak implicitne potvrdil správnosť názoru v Uznesení OS Trnava, keď sťažnosť sťažovateľa proti Uzneseniu OS Trnava zamietol. Z uvedeného demonštratívneho výpočtu opatrení spôsobujúcich prerušenie premlčacej doby výkonu trestu v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR pod R 2/2010 je zrejmé, že ide o také opatrenie, ktoré je vyslovene upravené v Trestnom poriadku, konkrétne v § 408 Tr. por. Opatrenie súdu smerujúce k výkonu trestu sa rozumie len základné opatrenie, pričom Trestný poriadok v § 90 ods. 4 písm. a) Tr. zák. používa jednotné číslo „opatrenie“. Poukazujem aj na to, že v prípade pochybnosti je súd povinný vykladať ust. § 90 ods. 4 písm. a) Tr. zák. reštriktívne a to vzhľadom na zásadu... v pochybnosti v prospech obvineného a vzhľadom na fakt, že trest odňatia slobody predstavuje zásah do osobnej slobody... jej obmedzenia musia byť v súlade so zákonom a vykladané zužujúco. Keby sme aj pripustili, že príkaz na dodanie sťažovateľa do výkonu trestu odňatia slobody bol vydaný dňa 17.07.2009, tak aj tak by uplynula päťročná premlčacia doba výkonu predmetného trestu ku dňu 17.07.2014, a teda nebolo možné vziať sťažovateľa do výkonu trestu odňatia slobody v roku 2018...

Absolútne flagrantným spôsobom bolo porušené právo sťažovateľa na spravodlivý súdny proces, keď Uznesenie OS Trnava ako aj Uznesenie KS v Trnave vychádzali a odvodzovali z dôkazu, ktorý v spise ani nebol založený, konkrétne príkaz na dodanie sťažovateľa do výkonu trestu odňatia slobody zo dňa 17.07.2009. Poukazovanie na dôkazy, ktoré sa v spise nenachádzajú je samo osebe arbitrárne, svojvoľné a predstavuje porušenie práva na spravodlivé súdne konanie a riadne odôvodnenie. Takáto svojvôľa OS Trnava a KS v Trnave, keď poukazovali na dôkaz, ktorý sa v spise nenachádzal je ústavne neprípustná a neakceptovateľná. Takýmto arbitrárnym odôvodnením došlo k porušeniu práva sťažovateľa v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru...

Odôvodnenie Uznesenia OS Trnava a Uznesenia KS v Trnave je evidentne v rozpore s názorom Najvyššieho súdu SR pod R 2/2010, ktorý si Okresný súd Trnava aj Krajský súd v Trnave nesprávne prispôbili, pretože Najvyšší súd SR sa vyjadril, že opatreniami

smerujúcimi k výkonu trestu, o premlčanie ktorého ide podľa § 68 ods. 3 písm. aj Trestného zákona účinného do 1. januára 2006 a podľa § 90 ods. 4 písm. a) Trestného zákona... sú všetky úkony súdu, ktorých cieľom je zabezpečiť, aby odsúdený trest vykonal (príkaz na zadržanie, príkaz na dodanie do výkonu trestu, nariadenie výkonu trestu a pod.). Z predmetného názoru nemožno vôbec vyvodit', že by opatreniami smerujúcimi k výkonu trestu mali byť hoci aj opakované kontroly realizácie príkazu na dodanie do výkonu trestu (ktorý ani nebol vydaný, keďže sa nenachádza v spise) a opakované urgencie na jeho realizáciu. Najvyšší súd SR za také opatrenia považuje príkaz na zadržanie, príkaz na dodanie do výkonu trestu, nariadenie výkonu trestu, a teda vyslovene upravené inštitúty v Trestnom poriadku. Pokiaľ teda Okresný súd v Trnave poukazuje v Uznesení OS Trnava (o nepremlčaní výkonu trestu odňatia slobody uloženého sťažovateľovi) na názor Najvyššieho súdu SR v rozhodnutí pod R 2/2010, ktorý názor bol potvrdený Uznesením KS v Trnave, tak napadnutým uzneseniam... absentuje riadne odôvodnenie a to aj v tom smere, že hoci aj opakovaná kontrola realizovania príkazu na dodanie do výkonu trestu odňatia slobody nemôže byť považovaná za opatrenie smerujúce k výkonu trestu, ktorú kontrolu oba sudy za také opatrenie nesprávne považovali...

Poukazujem na to, že právo na súdnu ochranu Ústavný súd SR stabilne vykladá tak, že ..do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá má základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon... V prípade sťažovateľa nebolo Okresným súdom... ani Krajským súdom... rozhodované podľa relevantnej právnej normy, keď neaplikovali § 90 ods. 1 písm. d/ Trestného zákona o následkoch premlčania výkonu trestu a päťročnej premlčacej doby, podľa ktorého ustanovenia trest uložený sťažovateľovi nebolo možné vykonať, pretože jeho výkon bol už premlčaný a predmetný trest zanikol. Neaplikovaním relevantnej právnej normy § 90 ods. 1 písm. d/ Tr. zák. došlo k porušeniu práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru...

Poukazujem na to, že v spise sp. zn. 3T/147/2004 Okresného súdu... sa nenachádza ani žiadne poverenie pre vyššieho súdneho úradníka, aby vykonával opatrenia súvisiace s výkonom trestu odňatia slobody uloženého sťažovateľovi. Vyšší súdny úradník... nemôže

vykonávať uložené tresty ani rozhodovať o výkonoch a to ani na základe poverenia, a preto akékoľvek úkony vyššieho súdneho úradníka vykonané v súvislosti s výkonom trestu sú nulitné.»

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„... uznesením Okresného súdu Trnava sp. zn. 3T/147/2004 zo dňa 30.4.2018 a uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3 Tos/75/2018 zo dňa 03.07.2018 boli porušené základné práva, a to podľa čl. 17 ods. 1, čl. 17 ods. 2 a čl. 1 ods. 1 v spojení s čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd, čl. 48 ods. 1 Ústavy SR sťažovateľa [REDAKOVANÉ]... a zrušil uznesenie Okresného súdu Trnava sp. zn. 3T/147/2004 zo dňa 30.4.2018 a uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3Tos/75/2018 zo dňa 03.07.2018.“

Sťažovateľ zároveň žiadal o priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 7 380 €.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický, právny štát. Neviaže sa na žiadnu ideológiu ani náboženstvo.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať ani pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktoré ustanoví zákon. Nikoho nemožno zbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojich práv podľa čl. 17 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu a uznesením krajského súdu.

Uznesením okresného súdu bolo rozhodnuté, že podľa § 90 ods. 1 písm. d) Trestného zákona sa u sťažovateľa výkon trestu odňatia slobody vo výmere štyroch mesiacov, ktorý mu bol uložený rozsudkom okresného súdu sp. zn. 3 T 147/2004 z 23. mája 2006 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 6 To 58/2006 z 28. septembra 2006, nepremlčuje. Uznesením krajského súdu bolo uznesenie okresného súdu potvrdené.

K namietanému porušeniu označených práv uznesením okresného súdu

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd je založená na základe princípu subsidiarity. Zo subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplýva, že ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa môže domôcť ochrany svojho základného práva alebo slobody využitím mu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov pred iným orgánom verejnej moci, odmietne takúto sťažnosť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na prerokovanie (mutatis mutandis napr. I. ÚS 103/02, I. ÚS 269/06). Z uvedeného vyplýva, že

v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prislúcha ústavnému súdu právomoc zaoberať sa namietaným porušením základného práva alebo slobody za predpokladu, že právna úprava takémuto právu neposkytuje účinnú ochranu (mutatis mutandis I. ÚS 78/99). Podstatou účinnej ochrany základných práv a slobôd sťažovateľa je okrem iného aj opravný prostriedok, ktorý má fyzická osoba alebo právnická osoba k dispozícii vo vzťahu k základnému právu alebo slobode, porušenie ktorých sa namieta a ktorý jej umožňuje odstrániť ten stav, v ktorom vidí porušenie svojho základného práva alebo slobody (I. ÚS 36/96).

V danom prípade bol sťažovateľ oprávnený podať proti uzneseniu okresného súdu sťažnosť, o čom sťažovateľ vedel, sťažnosť podal a krajský súd o nej svojím uznesením rozhodol. Z toho vyplýva, že sťažovateľ mal k dispozícii účinný právny prostriedok na ochranu svojich práv, o ktorom bol oprávnený rozhodnúť krajský súd, čo vylučuje právomoc ústavného súdu.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie jeho práv uznesením okresného súdu z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa uznesením krajského súdu

Krajský súd v relevantnej časti napadnutého uznesenia uviedol:

„Krajský súd v Trnave ako nadriadený orgán na podklade včas a riadne podanej sťažnosti, podľa § 192 ods. 1 písmeno a/, b/ Trestného poriadku preskúmal správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým podal sťažovateľ sťažnosť ako aj konanie, ktoré im predchádzalo a zistil, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Z obsahu pripojeného spisového materiálu sťažnostný súd zistil, že:

- nariadenie výkonu trestu odňatia slobody bolo doručené do ÚVTOS a ÚVV Leopoldov dňa 31.01.2007 (č.l. 71). Odsúdený bol vyzvaný na nástup výkonu trestu v lehote do 02.02.2007 (č.l. 74),

- dňa 30.01.2007 požiadal odsúdený o odklad výkonu trestu odňatia slobody z dôvodov uvedených v § 409 Tr. por. (č.l. 75).

- následne bolo políciou zistené, že odsúdený pracuje v Anglicku (č.l. 82 a 97) alebo v Írsku (č.l. 96), resp. sa zdržiaval v zahraničí (č.l. 95), ďalej si poštové zásielky súdu riadne nepreberal a jeho pobyt bol neznámy (č.l. 79-82 a 92) a napokon neúspešný bol aj pokus o vypátranie jeho pobytu (č.l. 93) či dopyt na jeho družku (č.l. 96).

- ďalej bolo zistené, že aj v inej trestnej veci bol na neho vydaný príkaz na zatknutie z dôvodu jeho neznámeho pobytu (č.l. 100 a 110).

dňa 17.07.2009 bol na odsúdeného vydaný príkaz na dodanie do výkonu trestu odňatia slobody (č.l. 102), ktorý bol následne doručený OR PZ Trnava dňa 23.7.2009.

- dňa 01.12.2009 bolo OR PZ Nové Zámky požiadané o oznámenie, či bol realizovaný príkaz na dodanie do výkonu trestu s negatívnou odpoveďou zo dňa 09.12.2009 (č.l. 103-104).

- dňa 13.04.2012 bolo OR PZ Trnava požiadané o oznámenie, či bol realizovaný príkaz na dodanie do výkonu trestu s negatívnou odpoveďou zo dňa 21.05.2012 (č.l. 121-124).

- dňa 24.10.2012 bolo OR PZ Šaľa požiadané o oznámenie, či bol realizovaný príkaz na dodanie do výkonu trestu s negatívnou odpoveďou zo dňa 16.11.2012 (č.l. 126-127)

- dňa 02.01.2013 v tom čase zákonný sudca predmetnej veci preveril (úradný záznam), že odsúdený ██████████ nebol účastný amnestie prezidenta SR zo dňa 02.01.2013 (č.l. 129).

- dňa 21.10.2013 bolo OR PZ Šaľa požiadané o oznámenie, či bol realizovaný príkaz na dodanie do výkonu trestu s negatívnou odpoveďou zo dňa 30.10.2013 (č.l. 130-131).

- dňa 05.10.2015 bolo OR PZ Šaľa požiadané o oznámenie, či bol realizovaný príkaz na dodanie do výkonu trestu s negatívnou odpoveďou zo dňa 13.10.2015 (č.l. 136-137).

- dňa 14.10.2016 bolo OR PZ Šaľa požiadané o oznámenie, či bol realizovaný príkaz na dodanie do výkonu trestu s negatívnou odpoveďou zo dňa 07.11.2016 (č.l. 140-142).

- dňa 24.11.2017 bolo OR PZ Šaľa požiadané o oznámenie, či bol realizovaný príkaz na dodanie do výkonu trestu s negatívnou odpoveďou zo dňa 11.12.2017 (č.l. 143-144).

- dňa 19.03.2018 bol okresným súdom vydaný na odsúdeného európsky zatýkací rozkaz, ktorý však nebol zaslaný na realizáciu kompetentným orgánom, nakoľko dňa 24

04.2018 došlo k zadržaniu odsúdeného na podklade vnútroštátneho príkazu na dodanie do výkonu trestu.

Podľa § 90 ods. 1 Tr. zák. uložený trest nemožno vykonať po uplynutí premlčacej doby, ktorá je a) dvadsať rokov, ak ide o odsúdenie na trest odňatia slobody na doživotie, b) pätnásť rokov, ak ide o odsúdenie na trest odňatia slobody prevyšujúci desať rokov, c) desať rokov, ak ide o odsúdenie na trest odňatia slobody najmenej na päť rokov, d) päť rokov pri odsúdení na iný trest.

Podľa § 90 ods. 2 Tr. zák. premlčacia doba sa začína právoplatnosťou rozsudku a pri podmiennečnom odsúdení, podmiennečnom odsúdení s dohľadom, podmiennečnom prepustení alebo podmiennečnom prepustení s dohľadom právoplatnosťou rozhodnutia o tom, že sa trest vykoná.

Podľa § 90 ods. 3 Tr. zák. do premlčacej doby sa nezapočítava doba, po ktorú nebolo možné trest vykonať preto, že sa odsúdený zdržiaval v cudzine s úmyslom vyhnúť sa trestu, alebo bol na ňom vykonávaný trest odňatia slobody.

Podľa § 90 ods. 4 Tr. zák. premlčanie výkonu trestu sa prerušuje, ak a) súd urobil opatrenie smerujúce k výkonu trestu, o ktorého premlčanie ide, alebo b) odsúdený spáchal premlčacej dobe úmyselný trestný čin.

Podľa § 90 ods. 5 Tr. zák. prerušením premlčania sa začína nová premlčacia doba.

Sťažnostný súd, v rámci prieskumnej povinnosti vyplývajúcej mu z citovaného ustanovenia, preskúmal postup súdu I. stupňa pri rozhodovaní o premlčaní výkonu trestu odňatia slobody, pričom nezistil žiadne také pochybenia, ktoré by mali dopad na vecnú správnosť napadnutého uznesenia.

Sťažnostný súd vyhodnotil sťažnosť odsúdeného za nedôvodnú a to z dôvodu, že z vyššie uvedeného prehľadu vykonaných opatrení súdu I. stupňa je zrejmé, že počas celej doby od právoplatnosti rozsudku (dňa 28.09.2006) až do dodania odsúdeného [REDAKOVANÉ] do výkonu trestu odňatia slobody (dňa 24.04.2018) súd I. stupňa v pravidelných intervaloch učinil opatrenia smerujúce k výkonu trestu odňatia slobody (kontrola realizácie príkazu na dodanie do výkonu trestu a opakované urgencie na jeho realizáciu a pod.), pričom každým takýmto opatrením súdu I. stupňa sa prerušilo plynutie premlčacej doby a táto začala plynúť od začiatku s poukazom na § 90 ods. 4 písm. a/ Tr. zák.“

Ústavný súd konštatuje, že súčasťou práva na spravodlivé konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uviedol: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad“ (napr. *Georgidias c. Grécko* z 29. 5. 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva ale zároveň tiež pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho konania považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci *Ruiz Torijo c. Španielsko* z 9. 12. 1994, *Annuaire*, č. 303-B). Aj podľa judikatúry ústavného súdu odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. III. ÚS 209/04, IV. ÚS 112/05).

Z citovaného uznesenia krajského súdu jasne a zrozumiteľne vyplýva, prečo krajský súd považoval uznesenie okresného súdu za správne a stručne, ale jednoznačne odpovedal na základnú a rozhodujúcu otázku, prečo k premlčaniu výkonu trestu sťažovateľa nedošlo.

Ústavný súd sa z obsahu napadnutého uznesenia presvedčil, že odvolací súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého odvolacieho rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní. Ústavný súd pripomína svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať

a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Predmetné rozhodnutie obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05). Taktiež podľa už mnohonásobne judikovaného názoru ústavného súdu práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôžu byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania.

Nad rámec uvedeného vo vzťahu k argumentácii sťažovateľa, že okresný súd nesprávne poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (R 2/2010) a krajský súd tento názor potvrdil, ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že z uvedeného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno vyvodiť tvrdenie prezentované sťažovateľom, že musí ísť iba o opatrenie upravené v § 408 Trestného poriadku. Aj sám sťažovateľ správne uvádza, že v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je uvedený iba demonštratívny výpočet opatrení súdu, ktorými sa výkon trestu prerušuje. Aj extrémne zužujúci výklad prezentovaný sťažovateľom, že iba vydanie opatrenia podľa § 408 Trestného poriadku, a nie aj jednotlivé kontroly jeho realizácie sú úkony súdu, ktorých cieľom je zabezpečiť, aby odsúdený trest vykonal, považuje ústavný súd za absolútne neudržateľný. Takýmto výkladom by bolo možné dospieť k absurdnému záveru, že k prerušeniu premlčania výkonu trestu po vydaní

posledného z opatrení explicitne uvedených v § 408 Trestného poriadku by už nemohlo dôjsť.

Ústavný súd na základe uvedeného konštatuje, že okresný súd aj krajský súd postupovali správne, pokiaľ aj opakované kontroly realizácie príkazu na dodanie do výkonu trestu odňatia slobody, teda kontrolu realizácie opatrenia, ktoré vyslovene z § 408 Trestného poriadku vyplýva, je takým úkonom súdu, cieľom ktorého je zabezpečiť, aby odsúdený trest vykonal.

Ústavný súd preskúmal spis okresného súdu sp. zn. 3 T 147/2004, z ktorého zistil, že skutočne na č. l. 102 sa nenachádza kópia príkazu na dodanie sťažovateľa do výkonu trestu odňatia slobody. Z ďalšej časti spisu však jednoznačne vyplýva, že príkaz na dodanie sťažovateľa do výkonu trestu odňatia slobody zo 17. júla 2009 bol vyhotovený a doručený Okresnému riaditeľstvu Policajného zboru v Trnave, odboru justičnej a kriminálnej polície. Formálny nedostatok spočívajúci v nezaložení kópie príkazu na dodanie do výkonu trestu odňatia slobody do spisu okresného súdu nemožno hodnotiť ako porušenie označených práv sťažovateľa.

Pokiaľ sťažovateľ namieta, že vyšší súdny úradník nemôže vykonávať uložené tresty ani rozhodovať o výkonoch, ústavný súd aj vo vzťahu k tejto argumentácii považuje za potrebné uviesť, že s touto námietkou sťažovateľa sa vysporiadal už krajský súd v napadnutom uznesení, keď uviedol: „Podľa § 8 ods. 2 písm. c/ zákona č. 549/2003 Z. z. v trestnom konaní vyšší súdny úradník vykonáva opatrenia potrebné na výkon uložených trestov, ochranných opatrení a poriadkových pokút.“

Z vyššie uvedeného citovaného ustanovenia je zrejmé že je v kompetencií vyššej súdnej úradníčky je vykonávať opatrenia potrebné na výkon uložených trestov (v danom prípade výzva na nastúpenie do výkonu trestu, ako aj príkaz na dodanie do výkonu trestu odňatia slobody). Nemožno sa teda stotožniť s argumentáciou obhajoby, že na takýto postup je oprávnený len predseda senátu, resp. samosudca.“

Sťažovateľ neuvádza žiadne skutočnosti, ktorými by tento odôvodnený právny názor krajského súdu akokoľvek spochybnil.

Ústavný súd na základe uvedeného uzatvára, že právne závery krajského súdu nemožno považovať za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené, v dôsledku čoho nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu a sťažovateľom namietaným porušením jeho práv.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave 19. decembra 2018